

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gálfi Tibor ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Bojkó Dóra ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2011. március 9. napján meghozott, 14.P.25.568/2009/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 23., 24. és 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperest további 39.000 (harminckilencezer) forint kereseti illeték megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a **Magyar** Államnak külön felhívásra 60.000 (hatvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a emberi méltósághoz, becsülethez, személyes szabadsághoz és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait és az egyenlő bánásmód követelményét. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint a jogsértés abbahagyására, nyilvános bocsánatkérésére és 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését.

A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes az emberi méltósághoz, becsülethez, jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait és az egyenlő bánásmód követelményét azzal sértette egyrészt, hogy a ... napján, az ... sporttelepén rendezett ...

alkalmával a hangosbemondóba bement, hogy amíg nem hagyja el a pályát, addig a verseny nem kezdődik el.

Ugyanezeket a személyiségi jogait sértette továbbá az alperes, amikor ugyanezen sporteseményen azt is bement a hangosbemondóba, miszerint a versenybírók elnöke döntése értelmében a verseny ugyan elkezdődik, de minden erkölcsi és anyagi következményt a felperesre hárít, fegyelmi és bírósági eljárást helyezve kilátásba.

Ezekkel a közlésekkel az alperes azt a hamis látszatot keltette vele szemben, hogy nem tartózkodhat a pályán, ugyanakkor az alperes jogosult őt kiutasítani onnan.

Az alperes ezen túlmenően valótlanul közölte vele azt, hogy elnökségi határozat tiltja az atlétika versenyeken a pályára lépését. Ilyen tartalmú, vagy egyéb fegyelmi határozat vele szemben nem született.

A személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogát sértette azzal, hogy a verseny alkalmával, a szertárból való visszatérésekor, a szertárt a pályától elválasztó kerítés kapuját elzárta, és nem engedte vissza a pályára. Ennek során az alperes lefogta a kezét, és mellbelökéssel tartotta vissza a bejutástól. Bejutott ugyan, de az egyik lábára az alperes rácsukta a kaput.

Az alperes az egyenlő bánásmód követelményét sértette azáltal, hogy ... során azen való versenybírói, illetve technikai munkatársi részvételét megakadályozta.

Ezzel az eseménnyel kapcsolatosan hivatkozott a felperes arra is, hogy 40.000 forint vagyoni kára keletkezett azzal összefüggésben, hogy legalább 10 versenyen mellőzték.

A felperes előadta, hogy az alperes azért különbözteti meg hátrányosan, mert a saját igazsága, illetőleg elvei mellett következetesen kiáll. Ezzel szemben az alperes tulajdonképpen joggal való visszaélést követ el, amikor különösebb indok nélkül ... versenyeken nem engedi tevékenykedni. Álláspontja szerint ennek kiváltó oka az lehetett, hogy korábban egy jogos anyagi követelést kívánt érvényesíteni, de azt az alperes nem teljesítette. Pénzét csak jóval később és mástól kaphatta meg. Ezen kívül ...-ban egy fogyatékosok számára rendezett verseny alkalmával nézeteltérés alakult ki közöttük abban, hogy az egyes versenyszámok szektorait elhatároló szalagot ki kell-e helyezni, vagy sem.

Az alperes kérte a felperes keresetének elutasítását.

A kereset tárgyává tett magatartások közül kizárólag annak megtörténtét ismerte el, hogy a hangosbemondót megkérte annak bementására, hogy mindaddig, amíg a felperes nem hagyja el a pályát, a verseny nem kezdődhet el. A felperes által hivatkozott és sérelmezett további közlést nem mondatott be. A felperest nem egy külön határozat alapján szólította fel a versenypálya elhagyására, hanem pusztán azon okból, hogy mint az adott verseny versenybírói elnöke jogosult azoknak a személyeknek a meghívására, akik a pályán tevékenykedhetnek. A technikai segítők meghívása nem volt a feladata, de nem is tudott arról, hogy a felperest ilyenként a versenyre felkérték volna. A versenybírók elnöke döntését azonban kötelező végrehajtani, azt a helyszínen felülvizsgálni, illetőleg jogosságát vitatni senkinek sincsen módja. Előadta, hogy a (..) korábbi versenyszervezési bizottságának elnöke a felperessel szemben fegyelmi eljárást

kezdeményezett, azonban határozat hozatalára nem került sor, mivel a felperes a ... jogi képviselője előtt vállalta, hogy egy ideig ... versenyeken nem jelenik meg. Elismerte azt, hogy a kérdéses verseny alkalmával becsukta azt a kaput, amin a pályára be lehetett volna jutni, azonban egyéb aktív magatartást a felperes irányába nem tett, csak megkérte, hogy maradjon a kapun kívül.

Elismerte, hogy amióta betölti a ... versenyszervezési bizottságának elnöki tisztjét, a felperest korábbi magatartása miatt nem hívja versenyekre.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 21.000 forint kereseti illetéket, továbbá az alperesnek 15 napon belül 62.500 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 7. § (1), (2) bekezdéseit, (2) bekezdésének b) pontját, a 8. § t) pontját, a 10. § (1), (2) bekezdéseit. Hivatkozott továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 76. §-ára, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az egyenlő bánásmód sérelmét olyan viszonylatban kellett vizsgálni, hogy az ehhez fűződő társadalmi érdek előnyben részesül-e egy sportrendezvény zavartalan, akadálymentes lebonyolításához fűződő érdekhez képest. Úgy foglalt állást, hogy a felperes által hivatkozott következetes érdekvéonyesítés nem olyan felperesi tulajdonság, amely alapján az egyenlő bánásmódról szóló jogszabály alapján a felperest külön védelem illetné meg. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint egy sportverseny problémamentes lebonyolításához nagyobb érdek fűződik, mint a felperesnek azon személyes egyéni érdekéhez, hogy a sportversenyen akár versenybíróként, akár technikai munkatársként részt vegyen.

Az alperes által is elismert hangosbemondói közlés, mely szerint a verseny nem kezdődik el addig, amíg a felperes nem hagyja el a pályát, egy tájékoztató jellegű közlemény volt, amely tartalma szerint nem alkalmas a becsület, jóhírnév és emberi méltóság megsértésére. Az alperesnek, mint a versenybíróság elnökének kötelezettsége és jogosultsága a verseny zavartalan lebonyolításának biztosítása, ennek keretében pedig jogosult az olyan pályán tartózkodó személyt felszólítani a pálya elhagyására, aki ott jogosultság nélkül tartózkodik, illetőleg zavarhatja a verseny lebonyolítását. A felperes sem vitatta és a tanúvallomások is alátámasztották azt, hogy a versenybíróság elnöke felelős a verseny rendjéért és fegyelmeért. A tanúk egybehangzóan nyilatkoztak a tekintetben is, hogy a versenybíróság elnöke által adott utasítás nem kérdőjelezhető meg. A versenybíróság elnökének a verseny helyszínén a döntését illetően nincs indoklási kötelezettsége sem. Az utasítását feltétel nélkül végre kell hajtani.

Az elsőfokú bíróság a felperes indítványára szükségtelennek tartotta a vonatkozó ... szabályzat beszerzését, mert a tanúk egybehangzó nyilatkozata alapján megállapítható volt, hogy az adott utasítás végrehajtását feltétel nélkül teljesíteni

kell. Utólag kérhető az utasítás helyességének kivizsgálása. Az elsőfokú bíróság mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a felperesnek nem volt joga felülbírálni az alperes utasítását, és azt a pálya elhagyásával végre kellett volna hajtania. Utóbb esetlegesen kezdeményezhette volna az utasítás helyességének kivizsgálását.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes lehetett abban a tudatban, hogy a felperes a verseny idején éppen az „önkéntes eltiltását” töltötte, amit a fegyelmi eljárás kilátásba helyezése miatt vállalt. Az elsőfokú bíróság tanú¹ és tanú² tanúvallomásai alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a felperes ténylegesen vállalt ilyen kötelezettséget.

Tekintettel arra, hogy a felperesnek nem volt joga a helyszínen kétségbe vonni az alperesnek, mint a versenybíró elnökének a döntését, az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy nincs jelentősége annak, hogy az alperesnek volt-e alapos és jogos indoka a felperest megkérni arra, hogy hagyja el a pályát. A döntés helytállóságának vizsgálata nem a bíróság feladata, a felperes a versenybíró bizottság előtt kereshetett volna jogorvoslatot.

A per elbírálása szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy az alperesnek alapos és jogos indoka volt-e bementatni, hogy a verseny addig nem kezdődik el, amíg a felperes nem hagyja el a pályát. A jogvita eldöntése szempontjából csak annak volt jelentősége, hogy ez a közlés sértette-e a felperes keresetben hivatkozott személyiségi jogait. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel az utasítás jogszerűsége kérdésében külön bizonyítást nem folytatott le.

Az elsőfokú bíróság a per adatai alapján azt is megállapította, hogy a felperes ellen fegyelmi eljárás nem indult. Ezt igazolta a ... bírósági megkeresésére adott válasza is. Ezért az elsőfokú bíróság ... tanúkénti megidézését nem foganatosította. Nem hallgatta meg továbbá ... tanút sem, aki beadványában arról nyilatkozott, hogy az eseményekről csak hallomásból szerzett, közvetett ismeretei vannak. Mivel a per adatai alapján nem volt vitás az, hogy a felperest az ... pályára ... hívta meg, ennek a körülménynek az igazolására a tanúbizonyítás szükségtelen volt.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem bizonyította a perben a keresetében hivatkozott azon állítását, hogy az alperes által elismert hangosbemondón tett közlésen túlmenően egyéb hasonló úton, a felperes által sérelmezett közlés elhangzott volna. Ilyenre egyik tanú sem emlékezett. Nem volt bizonyított továbbá az sem, hogy az alperes a felperes által ismertetett módon a pályára való bejutását akadályozta volna. Erre nézve sem nyilatkozott egyetlen tanú sem.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-a alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan és tévesen állapította meg, ezért ténybeli és jogi következtetései helytelenek.

Előadta, hogy sérelem akkor érte, amikor az alperes bemondatta, hogy a pályát hagyja el, ennél nagyobb sérelem akkor érte, amikor a keresetben ismertetett szöveget mondták be, amely egyben a verseny megkezdésére is felszólította az érdekelteket. Az is sértő és anyagi hátrányt okozó volt a számára, hogy az alperes több sportszervezetenél híresztelte, hogy ellene fegyelmi eljárás volt, és nem vehet részt sportrendezvényeken.

Sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság elutasította a ... Szabálykönyvének, Versenyszabályzata és Versenyrendezési Útmutatójának megtekintését és értékelését. A perben meghallgatott alperes, tanú2, tanú1 nem tudták megjelölni azt a jogszabályt, ami a versenybírók elnökének lehetőséget ad arra, hogy indoklás nélkül a pálya elhagyására és a munkájának abbahagyására utasíthasson bárkit. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ..., ..., ... tanúmeghallgatásának mellőzésével elzárta az emberi méltósága és becsülete megsértésének bizonyításától.

Arra hivatkozott, hogy nem volt tudomása arról, hogy vele szemben fegyelmi eljárást kezdeményeztek volna, másrésről a szabályok szerint önkéntes fegyelmi eltiltás nem létezik. ...-e után több mint 35 versenyen vett részt, ahol egyetlen alkalommal sem figyelmeztették „önkéntes eltiltására”. Indítványozta a ...-én a fogyatékosok versenyén készült elnöki jelentés, ...-én a ... elnökségi ülésén készült jegyzőkönyv, valamint a ... napján készült elnöki jelentés beszerzését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Előadta, hogy a tanúk részletes meghallgatása megtörtént, ennek nyomán a felperes a keresetben tett állításait teljes körűen nem tudta bizonyítani. ... tanúkénti meghallgatása szükségtelen volt, mivel a felek egyezően nyilatkoztak a tekintetben, hogy a felperessel szemben fegyelmi eljárás nem volt hatályban.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont érdemi következtetéseivel a másodfokú bíróság is teljes egészében egyetértett, a felperest terhelő kereseti illeték összegéről azonban tévesen döntött, ezért határozatát e körben a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a alapján, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A felperesnek és az alperesnek az ... versenyeken részvétellel és az ott történetekkel kapcsolatosan merült fel vitájuk. Az ... versenyek szervezésével és a versenyek lebonyolításával kapcsolatos szabályokat a ...-nak mint sportági szakszövetségnek a szabályzatai és az ezekben foglalt előírásai határozzák meg. Ezek a szabályok nem minősülnek jogszabálynak.

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (Bszi.) 2. § (2) bekezdése szerint, a bíróságok a jogalkalmazási tevékenységük során biztosítják a jogszabályok érvényesülését.

Az idézett jogszabály alapján annak vizsgálata nem képezheti az eljáró bíróságok feladatát, hogy az alperes jogszerűen utasította-e a felperest az ... pálya elhagyására. Nem tartozik ebbe a körbe az sem, hogy az alperes miért mellőzi a felperest versenybírói minőségében az ... versenyekről.

Egy verseny szabályrendszerét nem jogszabályi keretek határozzák meg, hanem az adott sportszervezetek által alkotott rendelkezések. Nincs olyan jogszabály, ami kötelező erővel meghatározná bármely személy számára, hogy egy verseny, vagy egy versenyszám lebonyolítását milyen keretek között kell végrehajtani. Erre tekintettel a bíróságoknak nincs hatásköre állást foglalni abban, hogy jogszerű volt-e az alperes azon magatartása, mellyel a felperest távozni készltette a verseny helyszínéről, illetőleg nem volt hajlandó a részvétele mellett a versenyt lebonyolítani. Ezzel összefüggésben bírósági hatáskör hiányában azt sem lehetett vizsgálni, hogy az alperes az előírásoknak megfelelően mondatta-e be a hangosbemondóba, hogy a verseny addig nem kezdődhet el, amíg a felperes el nem hagyja a pályát.

Az alperes versenybizottsági elnökként tett intézkedéseivel kapcsolatosan jogorvoslat kizárólag a szövetség által előírt módon kereshető. A felperes az általa kifogásolt alperesi magatartások miatt a megfelelő szövetségi fórumhoz fordulhatott volna.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy az eljárásban kizárólag az volt elbírálni, hogy a felperes által sérelmezett közlések tartalmilag, illetőleg kifejezőmódjukban alapot adhattak-e a becsület, jóhírnév az és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogsértések megállapítására.

Az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítás eredményeként helyesen foglalt állást abban is, hogy a felperes nem tudta igazolni azt az állítását, hogy az alperes által is elismert, hangosbemondón tett közlésen túlmenő más egyéb ilyen úton történt közlés elhangzott volna a felperessel összefüggésben. Úgyszintén bizonyítatlan maradt az is, hogy az alperes a felperes által említett módon igyekezett volna kizárni, illetőleg eltávolítani a felperest az atlétikapályáról. Önmagában annak az alperesi döntésnek a vizsgálata, hogy nem engedte felperest a pályára, szintén a

szakszövetségi szabályrendszer alapján eldönthető kérdés, ami nem tartozik a bírósági útra.

A rendelkezésre álló tanúbizonyítás alapján az volt megállapítható, hogy az alperes magatartása, nyilatkozatai nem voltak sértőek, indokolatlanul bántó tartalmúak, amelyek miatt a felperesnek az általa jelzett megaláztatást kellett volna elviselnie. A verseny lebonyolításának zavartalansága érdekében a versenybíróság elnökének intézkedése, kijelentése, nem alapozhatja meg a személyhez fűződő jogsértés megállapítását, ha az nem indokolatlanul bántó, megalázó módon történik. Ezzel összefüggésben utal a másodfokú bíróság arra a felperes által is elismert körülményre, hogy az alperes kifejezetten udvarias természetű, és a perbeli alkalmakkor is udvariasan lépett fel vele szemben.

A keresetben foglalt alperesi magatartások nem jelentik az egyenlő bánásmód követelményének sérelmét sem. Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 8. §-a a hátrányos megkülönböztetés megállapítását mindig valamilyen összehasonlító helyzetben lévő személyhez, vagy csoporthoz képest teszi lehetővé. Ilyen összehasonlító helyzet azonban a felperes esetében nem volt megállapítható. Az alperes a ...-ban betöltött tisztségénél fogva döntheti el, hogy mely versenyre, kiket hív meg versenybíróként. Amennyiben a választása nem a felperesre esik, ez a körülmény az egyenlő bánásmód megsértésének megállapítására nem ad alapot. Akkor, amikor technikai személyzetként működött közre a felperes, nem valakihez, vagy valakikhez viszonyítottan döntött az alperes arról, hogy a felperesnek el kell hagynia a pályát, hanem a versenybizottsági vezetőként hozta ezt a döntést a felperes magatartásából következően. Ez a döntése azonban a fentiek alapján a szakszövetségi szabályzata szerint minősíthető.

Az elsőfokú bíróság a felperes teljes pervesztességéhez képest tévesen állapította meg az államnak fizetendő illeték összegét. A per tárgyának értéke a Pp. 24. § (1) bekezdése és az illetékekről 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján 1.000.000 forint. Az Itv. 42. § (1) bekezdésének a) pontja szerint az elsőfokú eljárás teljes illetéke 60.000 forint, melyből az elsőfokú bíróság csak 21.000 forint megfizetésére kötelezte a felperest. A másodfokú bíróság a különbözetként mutatkozó 39.000 forint kereseti illeték megfizetésre is kötelezte a felperest.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott a másodfokú perköltségről. Az alperesi jogi képviselőt megillető ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú bíróság.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2011. október 13.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő